

ע"פ 7142/18 - מדינת ישראל נגד איאד דכור

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7142/18

לפני:

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופטת י' וילנר

המעוררת:

מדינת ישראל

נגד

המשיב:

איאד דכור

ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 28.8.2018 בת"פ 54997-10-17 שניתן על ידי
כבוד השופט ד' פיש

תאריך הישיבה:

ל' באדר א' התשע"ט (7.3.2019)

בשם המעוררת:

עו"ד רוני זלושינסקי

בשם המשיב:

עו"ד כמיל עודה; עו"ד עמאד דקואר

בשם שירות המבחן:

גב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

1. ערעור על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 28.8.2018 בת"פ 54997-10-17 (השופט ד' פיש), בגדרו נגזרו על המשיב עונשים של 24 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על-תנאי; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 7 שנים; וכמו כן חויב המשיב בתשלום פיצוי למתלונן בסך של 25,000 ₪.

רקע ועיקרי כתב האישום המתוקן

2. המשיב וחמיו, אבי-אשתו (להלן: המתלונן), קשיש בן 84, מסוכסכים ביניהם, על רקע יחסי המשיב ואשתו. זו עזבה את ביתה ועברה לגור בבית אביה. בעקבות הסכסוך, החליט המשיב לפגוע במתלונן באמצעות מכוניות ולגרום לו לחבלה חמורה. ביוזמו כי המתלונן מגיע מדי יום ראשון לתפילה בכנסיה, הגיע המשיב לקרבת הכנסיה ביום 15.10.2017, המתין לסיום התפילה, וכשהבחין במתלונן בצאתו מהכנסיה, החל להתקדם לעברו בנסיעה במכוניתו. המתלונן התקדם במסלול הליכתו והתחיל לחצות את הכביש, או אז הגביר המשיב את מהירות נסיעתו, נהג לעבר המתלונן במהירות גבוהה מאד, הסיט את המכונית לכיוונו, עד אשר פגע בו עם חזית המכונית. כתוצאה מכך, הועף המתלונן באוויר, נחבט בשמשת המכונית, נפל על הארץ, והמשיב עזב את המקום בנסיעה, מבלי לעמוד על תוצאות הפגיעה ובלא מתן סעד לנפגע. מספר דקות לאחר האירוע, התקשר המשיב למשטרה. המתלונן הובהל לבית החולים, אושפז במחלקה לטיפול נמרץ, הורדם והונשם. פציעות קשות נגרמו למתלונן, דימומים במוח, שברים בצלעות, בפנים, קרע בטחול ועוד.

3. המשיב הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון ללא הסכמה לעניין העונש. ביום 25.4.2018 הורשע המשיב על-פי הודאתו בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה (סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)); והפקרה אחרי פגיעה (סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]).

עיקרי גזר הדין של בית המשפט המחוזי

4. בית המשפט המחוזי פתח בסקירת עיקרי כתב האישום המתוקן והעבירות שבהן הורשע המשיב. לאחר מכן פנה בית המשפט לבחון תסקיר מבחן שהונח לפניו. שירות המבחן התרשם, מצד אחד, כי המשיב לוקח אחריות על מעשיו ומביע חרטה וצער, אך מצד שני, כי הוא מתקשה להסביר את פשר מעשיו ולהביע אמפתיה כלפי המתלונן. הוערך כי קיים סיכון נמוך להישנות מעשי אלימות מצדו של המשיב, וצוין כי שירות המבחן לא ראה צורך בשיקום או בהליך טיפולי. בנוסף, נשמעו מספר עדים מטעם המשיב, שהעידו על אופיו הטוב ועל כך שהמעשה שעשה אינו משקף את אישיותו.

5. לאחר שנדרש לטענות הצדדים לעניין העונש וניתח את נסיבות האירוע נשוא העבירות, פנה בית המשפט לקביעת מתחם העונש ההולם. בית המשפט עמד על הפגיעה החמורה בערכים המוגנים שבהם פגע המשיב במעשיו: שלמות הגוף ושמירה על ביטחון הפרט. עוד התייחס בית המשפט לנזקים הקשים שנגרמו למתלונן. נוכח האמור, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המשיב נמצא בין 4-8 שנות מאסר בפועל.

6. אשר לעונש המתאים בגדרי המתחם, ציין בית המשפט המחוזי לקולא, כי המשיב הביע חרטה וצער על מעשיו, כי הוא אדם מבוגר, ללא עבר פלילי, וכי על-פי הערכת שירות המבחן קיים סיכוי נמוך לחזרה על התנהגות מפרת-חוק.

בית המשפט המחוזי קבע, כי בנסיבות אלו ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם שנקבע, בהתאם להוראת סעיף 40ד(ב) לחוק. בית המשפט הבהיר, כי במקרים דוגמת זה הנדון לפנינו, שהמשיב אינו זקוק לשיקום, אין לזקוף לחובתו את העובדה שאינו משתתף בתהליך שיקום. בשל כך, והיות שלא מתקיימים השיקולים המנויים בסעיף 40ד(א) לחוק, ראה בית המשפט המחוזי לנכון לפנות לסעיף 40ד(ב) לחוק. סוף דבר, בית המשפט השית על המשיב עונש של 24 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על-תנאי; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 7 שנים; וחייב אותו בתשלום פיצוי למתלונן בסך של 25,000 ₪.

מכאן הערעור שלפנינו.

עיקרי טענות הצדדים בערעור

7. המדינה מערערת על קולת העונש. נטען, כי העונש שהושת על המשיב אינו מתחשב כראוי בחומרת מעשיו ובנזק שנגרם כתוצאה מהם. הודגש, כי יש להתחשב גם בגילו של המתלונן, קשיש בן 84, ובפגיעות הקשות שבהן נפגע בעטיו של המשיב שעשה מעשה נורא בכוונה תחילה. עוד טענה המדינה, כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שבחר לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, בעוד תסקיר שירות המבחן מראה כי המשיב לא עבר הליך שיקומי.

8. בדיון לפנינו, חזר ב"כ המדינה על נימוקי הערעור, על חומרת מעשי המשיב ותוצאותיהם הקשות, ובפרט הדגיש כי במצב שבו לא עבר המשיב הליך שיקומי, אין ניתן לומר עליו כי השתקם. ב"כ המשיב טען לפנינו, כי חרף חומרת העבירה, אין הצדקה להתערבות בגזר הדין שקבע בית המשפט המחוזי. נטען, כי המשיב הביע בושה וחש חרטה על מעשיו, וכי על-פי תסקיר שירות המבחן הוא אינו זקוק לטיפול שיקומי. ב"כ המשיב הדגיש, כשיקול לקולא, את העובדה כי למשיב אין עבר פלילי.

דיון והכרעה

9. לאחר ששקלנו את טענות הצדדים מזה ומזה, אלו שבכתב ואלו שבעל-פה, באנו לכלל מסקנה כי דין הערעור להתקבל. הלכה פסוקה היא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בעונש שגזרה הערכאה הדיונית אלא במצבים חריגים המצדיקים זאת, כגון סטייה ניכרת מהענישה המקובלת במקרים דומים (ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.1.2009)). העניין שלפנינו נמנה על מצבים חריגים אלו.

10. העונש שהושת על המשיב אינו הולם את חומרת המעשה שביצע, נוכח הנסיבות המחמירות שנלוו לביצוע – התכנון המוקדם, תוך ניצול היכרותו של המשיב עם שגרת חייו של המתלונן; גילו של המתלונן (84 שנים); הנזק הרב שנגרם בפועל בפגיעות הפיזיות; והנזק הרב אף יותר שעלול היה להיגרם. בהתאם להוראת סעיף 40ד(ב) לחוק, כאשר מעשה העבירה הוא בעל חומרה יתרה, נדרשות נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן על מנת לסטות ממתחם העונש ההולם (ע"פ 205/18 מדינת ישראל נ' עורסאן אבראהים, פסקה 12 (11.4.2018)). על סעיף זה נסמך, כאמור, בית המשפט המחוזי בגזר הדין. מבלי לנקוט עמדה בשאלה האם מעשי המשיב דנן מאופיינים ב'חומרה יתרה' כנדרש בגדרי הסעיף,

לא התרשמנו כי בעניין שלפנינו מתקיימות נסיבות מיוחדות ויוצאות דופן המצדיקות סטייה ממתחם העונש שנקבע. כמו כן, לטעמנו, ומבלי להביע עמדה החלטית בעניין זה, אף אם ניתן לראות במשיב כמי שהשתקם, ניתן משקל רב מדי לשיקולי השיקום בגזר הדין. העיקר צריך להיות בהלימה למעשה הנורא: פגיעה מתוכננת ומכוונת באמצעות מכונית, בנסיעתה, מעשה נורא, הרה אסון, ותוצאותיו - קשות.

11. נוכח האמור, החלטנו לקבל את ערעורה של המדינה, להכפיל את תקופת המאסר שעליה הורה בית המשפט המחוזי ולהעמידה על 48 חודשים. שאר רכיבי גזר הדין יעמדו בעינם.

ניתן היום, כ"דבאיירהתשע"ט (29.5.2019).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט